

Végre: er?teljes nemzetpolitika

2011 december 12. Flag

Sz?veg m?ret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Végre úgy t?nik, hogy tényleg a sarkára áll a magyar külpolitika. A Grósz–Ceausescu aradi találkozó óta csak egyre gyengül? diplomáciai arculatunk, amely a rendszerváltás folyamatában mindig egy posztkádári, tetzesza, liberális atlantista-cionista irányt követett, valóban kezd némi nemzeti arculatot ölteni.

A második Orbán-kabinet szemmel láthatóan már eddig is bátran jelezte, hogy mögötte nemcsak kétharmados többség, hanem maga a magyar állami szuverenitás áll, amelynek ugyanúgy kijár a nemzetközi elismerés, mint bármelyik más európai államnak a nemzetközi államközösségben.

Bátran jelezte ezt a kett?s állampolgárság végre nem „a szomszédok érzékenységhez”, hanem a magyar érdekekhez igazított, gyorsan meghozott törvényjavaslata, jól mutatta ezt Orbán Viktor EP-beli megszólalása, amikor meg kellett védeni Magyarország tekintélyét az EU-elnökség átvételekor, és az egész világ, de legalábbis Európa felkapta a fejét, amikor egy jól el?készített tárgyalássorozat után a kínai miniszterelnök három európai találkozója közül az egyiket Budapesten ejtette meg Orbán Viktor meghívására.

Mindezek mellett úgy t?nik, a struktúra, amelyben a külpolitika és a nemzeti kérdések elosztásra kerültek a 2010-es kormányváltáskor, ugyancsak jól m?ködik.

Bár b? egy éve zavarba ejt?en sok gazdája volt a magyar diplomácia eltér? területeinek, mégis mindenki megtalálta benne a helyét. Schmitt Pál államf?ként mint a diplomácia formális vezet?je, a protokollt végzi, Martonyi János és Németh Zsolt a kormány érdemi külpolitikáját hajtja végre, és irányítják a diplomáciai testületeket, s végül maradt szerep b?ven Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettesnek is, akinek bár szerepét korábban nem nagyon tudtuk értelmezni, mégis munkája során tényleges tartalmat tudott adni címének, és valóban a nemzeti ügyek fokozott képviselőjét képes ellátni a kormányban.

Hogy mindez együtt a magyar állam szuverenitásának er?teljesebb képviselőjéhez hozzá járult, azt a Szerbiával kapcsolatos legutóbbi konfliktusunkban képviselt magyar álláspontból olvasható ki leginkább. A szerbiai vagyon-visszaszármaztatási és kárpótlási törvény elfogadása óta ugyanis szinte nem telik el olyan nap, hogy a magyar kormány képviselői közül ne szólalna fel valaki az ellen, hogy az említett jogszabály kollektíven büntetné a magyarokat a szerb kárpótlás során.

A szóban forgó törvény 5. szakasza ugyanis szinte teljesen kizárja a restitúció folyamatából a szerbiai magyarokat, illetve németeket azáltal, hogy nem adna igazságtételt azoknak, akik az elnyomó hatalmak oldalán szolgáltak bármelyik hadseregben.

A kollektív b?nösség vádjának vétke azért is fennáll a törvény kapcsán, mert nemcsak a ténylegesen besorozottakat, hanem azok leszármazottait is kitagadja a kárpótlásból a törvény. Ezzel Szerbia nemhogy elnézést kért volna a II. világháború végén történt tragikus és tömeges magyargyilkolásáért, de egyenesen visszafordult

annak jogi indoklásához, a kollektív b?nösséghez.

Vége azonban van egy olyan magyar kormány, amelyik nem bólogat a „szomszédok érzékenységét” örökösen hangsúlyozó kádáristák módjára, hanem azt mondja: ezt nem engedjük, ha ezt tesztetik annak következményei lesznek. Az els? Orbán-kormány még tétovázott volna ebben a helyzetben, azonban az EU tagjaként már nincs miért tétovázni. Legel?ször Semjén Zsolt jelezte, hogy itt valami baj van, és nem fogja szó nélkül hagyni. Szabadkai látogatásakor nem finomkodott, hogy jaj, szegény szerbek, nehogy úgy érezzék, hogy megsértettük a vendéglátói státusukat – ez volt Kovács László örökös parája a nemzeti érdekek elsikkasztásakor –, hanem világossá tette, nemzettársainál vendégeskedik, és a magyar kormány nem fogja szó nélkül hagyni a szerb restitúciós törvényt. Már ? utalt rá – dicséret bátorságáért –, hogy ha a szerb államvezetés nem módosítja a törvényt, akkor Magyarország nem támogatja Szerbia uniós csatlakozását.

Aztán a szerb és liberális felhorranások után – amelyek mind azt kérdezték, hogy vajon Semjén szavai a vétót jelentik-e a szerb társulás tekintetében, Németh Zsolt külügyi államtitkár kimondta, amit ki kellett mondani végre: „Magyarország nem tud lemondani semmilyen eszközt?, így a vétó eszközét?l sem, annak érdekében, hogy nemzeti érdekeit érvényesítse.”

Majd Martonyi János külügyminiszter is világossá tette, hogy nem sunnyogunk, hanem végre nemzeti érdekeket képviselünk az EU adta lehet?ségeken és kereteken belül, s bizony a vétó nemcsak, hogy lehet?ség, hanem egyenesen tény, ha a szerb kormány nem változtat a törvényen.

A brüsszeli magyar képvisel?k közül ketten is aktivizálták magukat ezzel párhuzamosan a vajdasági magyarság érdekében. Gál Kinga az EB-t?l kérte, hogy az országvéleményben követeljük a szerbiai illetékesekt?l a jogszabály elfogadhatatlan rendelkezéseinek a módosítását és kísérik figyelemmel a szerb államvezetés e téren tett lépéseit. Gál mellett Schöpflin György képvisel?társával levelet is írt Štefan Füle b?vítési biztosnak, és arra kérték, hogy az EB tev?legesen is aktivizálja magát a magyar ügyben.

A képvisel? asszony a vajdasági Magyar Szónak adott interjújában már csak azért is sajnálatosnak tartotta az említett jogszabály 5. szakaszát, mert véleménye szerint Szerbiában pozitív dolgok indultak el az utóbbi években. „Vajdaság, a nemzeti tanácsok, illetve azok hatáskörei – ezek mind olyan területek, amelyek függvényében azt lehet mondani, hogy Szerbia pozitív vonalon indult el.” Ezekhez képest e törvény komoly visszafordulást jelentene.

Schöpflin György ugyanilyen egyértelm?en fogalmazott a jogszabály kapcsán a Magyar Szóban. Schöpflin szerint a szerbiai vagyon-visszaszármaztatási és kárpótlási törvény azon rendelkezése, amely szinte teljesen kizárja a kárpótlás folyamatából a szerbiai magyarokat és németeket, ütközik az Európai Unió alapelveivel, amelyek nem engedhetnek teret semmiféle kollektív diszkriminációnak.

Hozzátette, a szóban forgó rendelkezés nem csak a vajdasági magyarokat sújtja, hiszen a Vajdaság lakosságából a második világháborúban szinte mindenki valamilyen módon a magyar állam kötelékébe került, feltételezése szerint szerb nemzetiség? polgárok is érintettek lehetnek.

Szerbia most „bepróbálkozott”. A korábbi mameluk, szocialista-kontinuumban él? magyar diplomácia er?tlenségére, örökös önfeladására számított most is. E próbálkozás azért is volt irritáló, mert a magyar diplomáciai körök nem számítottak rá. A magyar és a szerb kormány között ugyanis volt egy nem formális megállapodás, amelyben Schöpflin szerint az hangzott el, hogy a vagyon-visszaszármaztatás során minden rendben lesz.

Vuk Jeremic külügyminiszter pedig 2009-es látogatásakor valóban teljesen új és európai hangon beszélt a szerb–magyar kapcsolatokról, és üdvözölte, hogy fordulat van a két ország viszonyában. Magyarország és az új Orbán-kormány tapasztalta is ezt a kett?s állampolgársági törvény szerb rész?l történ? pozitív megítéltetésekor. Vagyis úgy t?nt, a kárpótlási törvény diszkrimináció-mentesen fog terítékre kerülni a szerb parlamentben.

Csak hogy a szerbek az utolsó pillanatban visszaléptek ettől, ami különösen rossz benyomást keltett az Orbán-kabinet külügyeireiben. A szerb törvényjavaslat „beprobálkozás” jellegét jól mutatja, hogy ezt leginkább a magyar diplomácia korábbi tétlenségére alapozta Szerbia, és korántsem számolt azzal, hogy az új magyar kormány a leg súlyosabb fenyegetést, a vétót helyezi kilátásba. Pedig Magyarország ezzel csak nemzeti érdekeit véd? tagállamtársai mellé sorakozott fel. Ugyanis a vétó a nemzeti érdekvédelem szempontjából korántsem ritka az EUban. Némely tagállamok el?szeretettel használják.

Elég csak a szlovénekre gondolni, akik éveken keresztül vétózták a horvát csatlakozást, és ugyanezt teszik immár hat éve a görögök Macedóniával. Ám legutóbb egy legalább ilyen súlyú kérdés kapott két tagállamtól is vétót. A hollandok és a franciák a schengeni övezet b?vítését vétózták meg Romániával és Bulgáriával szemben – azt sem rejtve véka alá, hogy mindezt a két ország cigányságának migrációs visszaszorítása érdekében tette. A tagállamok tehát igenis egyre inkább élnek a vétózás lehet?ségével, és nem szemérmeskednek képviselni ezáltal nemzeti érdekeiket.

Nyilván a szerb beprobálkozásnak a nacionalista felhang és az egyszer? anyagi érdeken túl volt még egy harmadik megfontolása is. Mégpedig az, hogy Magyarország, miközben évek óta a délvidéki magyar kisebbség uniós tagságát szorgalmazza, most annak küszöbén csak nem fogja azt megtorpedózni? Csak hogy e téren is melléfogott a szerb spekuláció. Ugyanis a második Orbán-kormány, amikor kett?s állampolgárságot adott a Kárpát-medencei magyarságnak, pont az ilyen spekulációknak vetett gátat, s számolta fel a szocialista kontinuumot. Ugyanis a vajdasági magyar és a kárpátaljai magyar az anyaország állampolgárságával a zsebében hamarabb lesz – vagy már lett is – uniós állampolgár, mint szerb vagy ukrán honfitársai. Vagyis az állampolgársági törvény által Magyarország már nem zsarolható tovább kisebbségeivel, s?t a szomszédoknak kell nagyobb óvatossággal eljárniuk irányukban, mert a kisebbségi magyarság szép lassan, de biztosan a magyar állam szuverén oltalma alá kerül.

És lám, mi az utolsó hír az ominózus restitúciós törvény kapcsán? Az, hogy Szerbia hajlandó tárgyalni az uniós jogot sért? törvényszakasról annak érdekében, hogy december 12-én Magyarország ne emeljen vétót ellene. Vége látható, hogy er?teljes nemzetpolitikát folytat egy valóban magyar kormány.

Zárug Péter Farkas
politológus

demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló